

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: S. S.**, nar. „X“, státní příslušnost Pobřeží Slonoviny, t. č. neznámého pobytu, zastoupeného opatrovníkem Mgr. Janem Odvárkou, regionálním vedoucím Probační a mediační služby v Ústí nad Labem, Velká Hradební 2/484, Ústí nad Labem, **proti žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2013, č. j. KRPU-129547-29/ČJ-2013-040022-DB,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce dne 19. 8. 2013, a tedy v zákonem stanovené lhůtě, podal u Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Ústí nad Labem žalobu proti rozhodnutí ze dne 30. 7. 2013, č. j. KRPU-129547-29/ČJ-2013-040022-DB, vydané žalovanou Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Ústí nad Labem, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Ústí nad Labem, kterým bylo rozhodnuto, že podle ust. § 124 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), se žalobci prodlužuje doba zajištění stanovená rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 6. 2013 pod č. j. KRPU-129547-26/ČJ-2013-040022-DB o 30 dnů.

V žalobě uvedl, že žalobou napadeným rozhodnutím mu žalovaná již podruhé prodloužila dobu jeho zajištění za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu, a to Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. 2. 2013 (dále jen „Dublinské nařízení“), o další 30 dnů na celkových 90 dnů.

V návaznosti na právě uvedené žalobce namítl, že žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí zcela nedostatečně zdůvodnila nezbytnost doby, o níž bylo jeho zajištění prodlouženo. Žalovaná přitom již v prvním svém rozhodnutí ze dne 3. 6. 2013 uvedla, že doba zajištění je stanovena na 30 dnů s tím, že správní orgán vycházel ze skutečnosti, že je nashromážděno dostatečné množství podkladů s tím, že realizace předání cizince s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání cizince je na základě uvedených skutečností reálná v rámci stanovené doby. Vzhledem k tomu, že uvedený předpoklad nebyl naplněn a žalobce je v současnosti zajištěn již na celkovou dobu 90 dnů, má žalobce za to, že rozhodnutí o opakovaném prodloužení zajištění by mělo splňovat podmínky ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a odůvodnění by měla být věnována zvýšená péče, tak aby bylo konkrétně zdůvodněno, proč je zajištění žalobce opakovaně prodloužováno a proč je stanovena určitá délka prodloužení tohoto zajištění. Na podporu tohoto názoru žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79, a ze dne 18. 7. 2013, č. j. 4 As 82/2013 - 29. Dle žalobce v žalobou napadeném rozhodnutí však absentuje jakákoliv úvaha žalované ve vztahu k době, na niž je zajištění prodloužováno, tj. zda existuje reálný předpoklad, že ve stanovené době zajištění bude možný převoz žalobce do Maďarské republiky. Dále je žalobce přesvědčen, že žalobou napadené rozhodnutí by mělo konkrétně stanovit, v jakém stádiu je tzv. dublinské řízení, tj. které úkony ve smyslu čl. 16 odst. 1 písm. c) ve spojení s čl. 20 Dublinského nařízení byly provedeny a jaké úkony je třeba dále provést pro úspěšné předání žadatele do dožádaného státu. Bez uvedení podrobných skutečností ohledně průběhu tzv. dublinského řízení nemá žalobce možnost zpochybnit nezbytnost délky svého zajištění, ani napadnout případnou liknavost či nečinnost příslušných orgánů. Žalobce považuje odůvodnění odkazující se pouze na „naprostou vytíženost maďarské policie“ a sdělující, že „transfer bude uskutečněn v nejbližší možné lhůtě“ za zcela nedostatečné. Podobným způsobem by žalobcovo zajištění mohlo být prodloužováno takřka neomezeně až na celkovou maximální dobu 180 dnů, aniž by žalobce měl reálnou možnost napadat důvody pro prodloužování tohoto zajištění. Žalobou napadené rozhodnutí proto žalobce považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění dvou shora předestřených skutečností.

Dále žalobce namítl, že důvody, které vedly žalovanou k prodloužení jeho zajištění o dalších 30 dnů na celkových 90 dnů, nepovažuje za legitimní a přiměřené. Žalovaná totiž tyto důvody opřela o poukaz na „naprostou vytíženost maďarské policie na mezinárodním letišti Ferenc Liszt - Budapešť“, a tím tak nemožnosti uskutečnění leteckého transferu v době trvání zajištění“ s tím, že „transfer bude uskutečněn v nejbližší možné lhůtě“. Žalobce je přesvědčen, že vytíženost maďarské policie na letišti v Budapešti není důvodem, aby byl žalobce po dobu několika měsíců v České republice zajištěn, když je bez větších obtíží možný jeho převoz do Maďarska jinými dopravními prostředky. Dle žalobce tak byl porušen imperativ ust. § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, tedy aby policie jednala tak, aby byl předán do ciziny v nejbližším možném termínu. Nepřiměřeným zásahem do žalobcových práv bylo rovněž porušeno ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a ust. § 2 odst. 3 správního řádu.

Žalovaná ve svém obsáhlém písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, když při rozhodování o prodloužení zajištění žalobce bylo postupováno zcela v souladu s platnými právními předpisy, žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a také bylo náležitě zdůvodněno.

K věci uvedla, že při rozhodování o prodloužení doby trvání zajištění žalobce žalovaná vycházela ze skutečnosti, že žalobce byl dne 2. 6. 2013 v 17.25 hodin kontrolován hlídkou Policie ČR na silnici č. E55 u křižovatky do obce Žalany, okr. Teplice, když cestoval jako spolujezdec osobním motorovým vozidlem. Ke kontrole žalobce tehdy předložil pouze maďarské povolení k pobytu z humanitárních důvodů vydávané žadatelům o mezinárodní ochranu, které bylo platné do 9. 8. 2013. Tento doklad však opravňoval žalobce jakožto žadatele o mezinárodní ochranu pobývat pouze ve státě, ve kterém o tuto ochranu požádal, a nikoliv i k cestování po členských státech Evropské unie a k překračování vnější hranice. Jelikož žalobce nedisponoval žádným jiným dokladem totožnosti ani jinak nemohl prokázat oprávněnost svého pobytu na území České republiky, byl hlídkou Policie ČR dne 2. 6. 2013 v 17.30 hodin zajištěn dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii ČR“), neboť byl důvod se domnívat, že na území České republiky vstoupil a pobývá zde neoprávněně. Dále žalovaná uvedla, že dne 3. 6. 2013 byl se žalobcem za přítomnosti tlumočníka do jazyka francouzského sepsán úřední záznam o podání vysvětlení dle ust. § 61 odst. 1 zákona o Policii ČR, ve kterém žalobce zmínil, že je skutečně žadatelem o mezinárodní ochranu v Maďarsku s tím, že si nebyl vědom skutečnosti, že jako žadatel o mezinárodní ochranu může pobývat pouze v Maďarsku. Vedle toho žalobce doplnil, že nechtěl cestovat do České republiky, nýbrž cestoval do Berlína v Německu na návštěvu. Cestoval společně s dalšími dvěma Afričany, přičemž jeho známý, také Afričan, mu v Budapešti poskytl kontakt na německého státního příslušníka, který je měl odvést osobním automobilem. Z Budapešti vyjeli dne 2. 6. 2013 a cestovali přes Slovensko a Českou republiku, kdy chtěli dále jet do Berlína. K tomu žalovaná podotkla, že porovnáním otisků prstů v evidenci Eurodac bylo zjištěno, že žalobce opravdu prochází evidencí žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku, přičemž byla nalezena shoda jeho otisků prstů.

Dále žalovaná uvedla, že jelikož byl žalobce žadatelem o mezinárodní ochranu, tak se na něj vztahovalo přímo použitelné Dublinské nařízení. Z tohoto důvodu byl žalobce dne 3. 6. 2013 zajištěn ve smyslu ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a doba trvání zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. V souladu s Dublinským nařízením pak bylo dne 3. 6. 2013 Ministerstvem vnitra, Odborem azylové a migrační politiky, Oddělením Dublinského střediska, Praha, zahájeno řízení, na základě kterého bylo rozhodnuto o předání žalobce na území Maďarska. Dne 17. 6. 2013 obdržela žalovaná od Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, Oddělení Dublinského střediska, Praha, oznámení o zahájení řízení dle Dublinského nařízení, kdy dne 17. 6. 2013 byla podána žádost o přijetí žalobce zpět do Maďarska. Protože ve 30 denní lhůtě pro zajištění nebylo tzv. dublinské řízení ukončeno, obdržela žalovaná od Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, Oddělení Dublinského střediska, Praha, dne 25. 6. 2013 žádost o prodloužení žalobcova zajištění z důvodu probíhajícího řízení. Na základě této skutečnosti pak žalovaná přistoupila dne 29. 6. 2013 k vydání rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění žalobce, a to o 30 dnů od uplynutí doby trvání zajištění stanovené původním rozhodnutím žalované ze dne 3. 6. 2013. Následně dne 24. 7. 2013 obdržela žalovaná od Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, Oddělení Dublinského střediska,

Praha, opětovnou žádost o prodloužení žalobcova zajištění z důvodu stále probíhajícího tzv. dublinského řízení, a to vzhledem ke skutečnosti, že Maďarsko v dané době odmítalo letecké transfery z důvodu naprosté vytíženosti policie na mezinárodním letišti Ferenc Liszt – Budapešť, kam jsou cizinci z České republiky transferováni. Proto žalovaná přistoupila dne 30. 7. 2013 k vydání žalobou napadeného rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění žalobce, a to o dalších 30 dnů od uplynutí doby trvání zajištění stanovené druhým rozhodnutím žalované ze dne 29. 6. 2013.

K žalobcově námitce o nelegitimnosti a nepřiměřenosti jeho dalšího zajištění žalovaná uvedla, že tzv. dublinské řízení je plně v kompetenci Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, Oddělení Dublinského střediska, Praha, a proto je žalovaná plně odkázána na výsledek tohoto řízení. Žalovaná se přitom v rámci odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zabývala i úvahou, zda by místo zajištění nepostačovalo uložení zvláštního opatření za účelem žalobcova vycestování z území České republiky dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Ovšem vzhledem ke skutečnosti, že žalobce územím České republiky pouze projížděl a cílem jeho cesty bylo Německo, dále neměl na území České republiky žádné rodinné příslušníky či přátele, dále nedisponoval dostatkem finančních prostředků a také neměl na území České republiky zajištěn či přislíben ani žádný pobyt, tedy adresu, na které by se mohl do ukončení tzv. dublinského řízení zdržovat, nemohla žalovaná přistoupit k uložení zvláštního opatření za účelem žalobcova vycestování z území České republiky, a proto bylo rozhodováno o prodloužení doby trvání zajištění žalobce.

Žalovaná nesouhlasí ani s tím, že by byl porušen imperativ dle ust. § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, a tedy aby žalovaná jednala tak, aby žalobce byl předán do Maďarska v nejbližším možném termínu. Při tzv. dublinském řízení totiž Česká republika zastoupená Ministerstvem vnitra, Odborem azylové a migrační politiky, Oddělením Dublinského střediska, Praha, nerozhoduje o způsobu převozu či místě předání cizince do členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu. Dle čl. 20 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení platí, že členský stát, který souhlasí s přijetím žadatele o mezinárodní ochranu zpět, je povinen přijmout tuto osobu zpět na své území. Přemístění se provádí po konzultaci dotyčných členských států v souladu s vnitrostátním právem dožadujícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, avšak nejpozději 6 měsíců po přijetí žádosti o přijetí zpět jiným členským státem nebo po přijetí rozhodnutí o oprávněném prostředku nebo přezkumu, pokud má odkladný účinek. V daném případě přitom Maďarsko přijímá zpět žadatele o mezinárodní ochranu pouze leteckou cestou na letišti v Budapešti, a proto nebylo možné žalobce předat zpět do Maďarska jinými dopravními prostředky než leteckou cestou.

Dle žalované nebyla v případě žalobce porušena zásada uvedená v ust. § 2 odst. 4 správního řádu, neboť ve skutkově shodných případech není postupováno odlišně. V daném případě bylo ve smyslu tzv. dublinského řízení plně v kompetenci Maďarska stanovení termínu převzetí žalobce, přičemž u cizince jménem O. K., který byl dne 2. 6. 2013 v kontrolovaném vozidle zajištěn spolu se žalobcem, Maďarsko stanovilo termín jeho převzetí dne 4. 7. 2013, a to patrně i s ohledem na volnou kapacitu v leteckých dopravních prostředcích, zatímco u žalobce byl stanoven termín převzetí do Maďarska dne 15. 8. 2013. K tomu žalovaná doplnila, že předmětná žaloba byla podána k poštovní přepravě až dne 16. 8. 2013 s tím, že byla doručena žalované dne 19. 8. 2013, a proto žalovaná nebyla

známa skutečnost, že se žalobce domáhá zrušení předmětného rozhodnutí o prodloužení trvání doby jeho zajištění.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť opatrovník žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třiceti denní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je z pohledu obou uplatněných žalobních námitek, a to nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatečné zdůvodnění a přiměřenosti zajištění žalobce, naprosto nedůvodná.

K námitce nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí soud uvádí, že žalovaná své rozhodnutí o nutnosti opětovně prodloužit dobu trvání žalobcova zajištění o dalších 30 dnů na celkových 90 dnů v odůvodnění tohoto rozhodnutí náležitě zdůvodnila, a to především na str. 4. Rozsah zdůvodnění a jeho věcná podstata je dle názoru soudu plně dostačující a nezakládá vadu dotyčného rozhodnutí v podobě nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., v důsledku které by bylo nutné zrušit toto rozhodnutí a věc vrátit žalované k dalšímu řízení. Rozsah zdůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a jeho věcná podstata koresponduje i stávající judikatuře správních soudů včetně žalobcem zmiňovaných dvou rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79, a ze dne 18. 7. 2013, č. j. 4 As 82/2013 - 29.

K tomu soud doplňuje, že tzv. dublinské řízení je specifické tím, že není v kompetenci státu, který vydává cizince do členského státu příslušného k posuzování cizincovy žádosti o mezinárodní ochranu, rozhodovat o způsobu převozu tohoto cizince, ani o místě a termínu jeho předání. Je tomu tak proto, že v čl. 20 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení je stanoveno, že členský stát, který souhlasí s přijetím žadatele o mezinárodní ochranu zpět, je povinen přijmout tuto osobu zpět na své území. Přemístění se provádí po konzultaci dotyčných členských států v souladu s vnitrostátním právem dožadujícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, avšak nejpozději 6 měsíců po přijetí žádosti o přijetí zpět jiným členským státem nebo po přijetí rozhodnutí o oprávněném prostředku nebo přezkumu, pokud má odkladný účinek. V daném případě tak bylo ve smyslu tzv. dublinského řízení plně v kompetenci Maďarska, které přijímá zpět žadatele o mezinárodní ochranu pouze leteckou cestou na letišti Ferenc Liszt – Budapešť, stanovení termínu převzetí žalobce. Z tohoto důvodu nelze vytýkat žalované, že do odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neuvedla, konkrétně termín, kdy patrně bude přemístění žalobce z praktického hlediska možné, neboť tento termín nebyl s ohledem na stávající právní úpravu tzv. dublinského řízení

a zejména pak skutkové okolnosti případu žalované znám. Ostatní žalobcem v žalobě vyjmenované skutečnosti, tj. zda dožadující stát již vyzval stát dožádaný k převzetí žalobce a kdy tak učinil, dále zda dožádaný stát sdělil své rozhodnutí o přijetí žadatele a kdy tak učinil a zda a jak dochází ke konzultaci dotčených států o přemístění žalobce a jaké další úkony jsou k předání cizince nutné, jsou seznatelné z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, a proto žalobcovy námitky o jejich absenci v tomto rozhodnutí jsou naprosto neopodstatněné.

Ve vztahu k žalobcově námitce brojící proti přiměřenosti jeho zajištění soud předesílá, že s ohledem na skutkové okolnosti případu vyhodnotil jako zcela legitimní, zákonné a přiměřené, pokud žalovaná potřebu opětovně prodloužit dobu trvání žalobcova zajištění o dalších 30 dnů na celkových 90 dnů opřela o skutečnost, že je tak činěno s ohledem na vyrozumění ze strany Maďarska českého Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, Oddělení Dublinského střediska, Praha, jakožto kompetentního českého subjektu k vedení tzv. dublinského řízení, že není možno Maďarskem zrealizovat uskutečnění leteckého transferu žalobce pro naprostou vytiženost maďarské policie na mezinárodním letišti Ferenc Liszt – Budapešť. Již výše bylo zmíněno, že ve smyslu čl. 20 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení bylo výlučně Maďarsko kompetentní rozhodnout o způsobu převozu, místě a termínu předání žalobce. Maďarsko přitom zvolilo pouze leteckou cestu pro přijímání zpět žadatelů o mezinárodní ochranu na mezinárodním letišti Ferenc Liszt – Budapešť, a proto nebylo možné předat zpět do Maďarska jinými dopravními prostředky. Taktéž Maďarskem stanovený termín převzetí žalobce z České republiky do Maďarska, a to 15. 8. 2013, byla žalovaná nucena akceptovat. Na základě těchto skutečností soud neshledal, že by žalovaná porušila imperativ daný ust. § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. V daném případě se soud shoduje se žalovanou, že žalobci namísto jeho zajištění nepostačovalo uložit zvláštní opatření za účelem jeho vycestování z území České republiky dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců, a to s ohledem na fakt, že žalobce územím České republiky pouze projížděl, když cílem jeho cesty bylo Německo, dále s ohledem na fakt, že žalobce neměl na území České republiky žádné rodinné příslušníky či přátele, vedle toho s ohledem na fakt, že žalobce nedisponoval dostatkem finančních prostředků a také neměl na území České republiky zajištěn či přislíben ani žádný pobyt, tedy adresu, na které by se mohl do ukončení tzv. dublinského řízení zdržovat. S ohledem na skutkové okolnosti případu a specifika tzv. dublinského řízení žalovaná byla nucena rozhodnout o dalším prodloužení doby trvání zajištění žalobce, přičemž toto další prodloužení zajištění o dalších 30 dnů na celkových 90 dnů zajištění žalobce soud vyhodnotil jako legitimní, zákonný a přiměřený postup žalované vůči žalobci. Tomuto závěru soudu ostatně svědčí i skutečnost, že žalobce byl v mezidobí, tj. po vydání žalobou napadeného rozhodnutí a před uplynutím doby trvání jeho zajištění, předán zpět do Maďarska na základě tzv. dublinského řízení.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud tedy k závěru, že žaloba z pohledu obou uplatněných žalobních námitek není jakkoliv důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované nad rámec její úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly, přičemž ta je ani nepožadovala.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 28. srpna 2013

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení.
Iva Tovarová